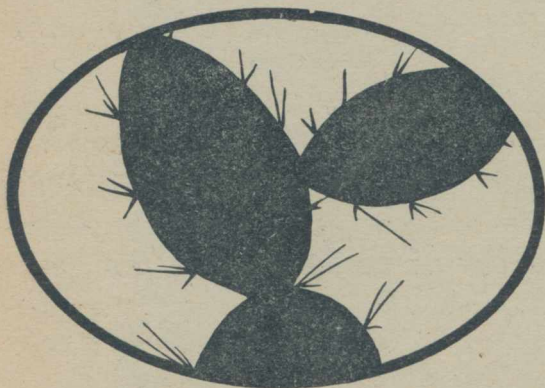

SUCCULENTA

Nederlandse Vereniging van Liefhebbers
van Cactussen en andere Vetplanten

Nummer 2

Maart–April 1948

Redactie-adres:

A. J. A. Uitewaal, Alex. Boersstraat 25 huis, Amsterdam

Secretariaat:

Mevr. J. Grullemans—van Berghem, Hereweg 19, Lisse

Gelukkig

kunnen wij U weer volop helpen aan

POKON

in de oude, U bekende kwaliteit

U weet wel dat POKON de hoogste kwaliteit ter wereld en niet alleen dat, doch ook een eigen klasse is. POKON is geheel oplosbaar en bevat voedingsstoffen in een bijzondere vorm, die dadelijk door de planten worden opgenomen en waardoor iedere mislukking of beschadiging is uitgesloten.

Cactussen en andere Vetplanten

houden van Pokon; ook andere planten en afgesneden bloemen

Heeft U het voor Uw planten over om ook met POKON thuis te komen als U om POKON uitgaat? Door de hoge kwaliteit heeft U zo weinig nodig, dat ze in gebruik ook nog het goedkoopst is.

Het bemesten met POKON is zo gemakkelijk. U doet een theelepel vol (dat is met een kop erop - een grote of kleine kop op een theelepel maakt in gewicht niets uit dus dat is altijd goed) in een kan, ketel of door een trechter in een fles. U vult deze met lauw water en als deze vol is, is de Pokon reeds opgelost. Dit is gemakkelijk!

Als U plantenvoedsel gaat halen vraagt U dan niet naar Kunstmest doch naar POKON.

Nederlandse Vereniging van Liefhebbers
van Cactussen en andere Vetplanten

SUCCULENTA

Nummer 2

1948

Maart—April

Eopuntia Douglassii Chaney een fossiele cactus

door P. A. Florschütz.

In 1944 verscheen in Amerika van de hand van W. Chaney een publicatie over de eerste vondst van een fossiele cactus (*American Journal of Botany* Vol. 31, 1944, pag. 507). Deze belangrijke ontdekking leek me waard in *Succulenta* te refereren.

De fossielen waren in 1926 gevonden in de staat Utah in N.-Amerika. De laag, waarin de afdrukken verzameld werden, is van Eocene, dus oudtertiaire ouderdom. Wegens de grote gelijkenis met de nog levende *Opuntia*'s, werd dit geslacht *Eopuntia* gedoopt (letterlijk vertaald: dageraad-*Opuntia*). De soortnaam is ter ere van de vinder *Douglass*.

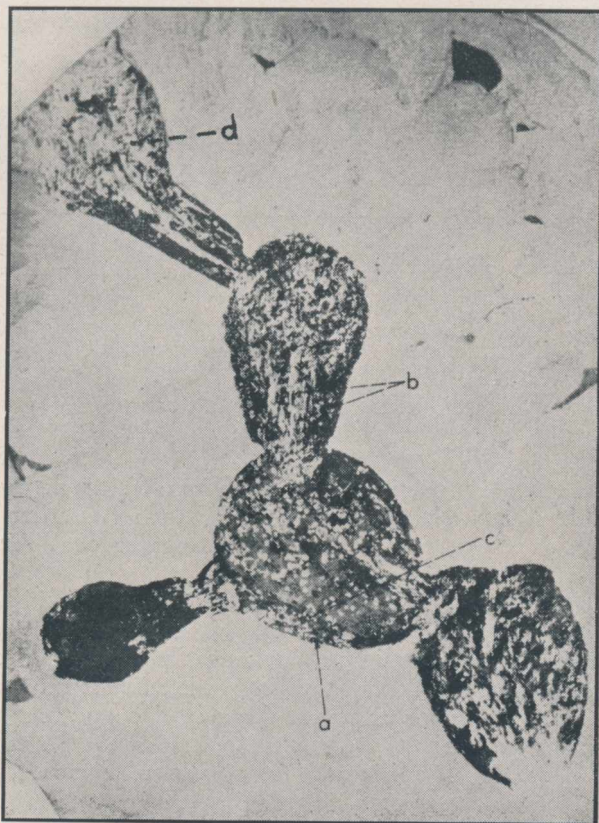
De beschrijving (in het kort) is als volgt:

Stengelleden (schijven) rondachtig tot omgekeerd eivormig, soms smal wigvormig, soms breed afgerond, ongeveer 7 c.m. lang en 2,5 tot 5,5 c.m. breed, vlezig en middelmatig dik; areolen cirkelvormig, ongeveer 1 m.m. met een lidteken in het midden, dicht bij elkaar en spiraalvormig verspreid. Het gevonden fossiel met slechts enkele bladeren, doorns gering in aantal, dun, tot 7 m.m. lang. Vruchtbeginsel alleenstaand, bolvormig met een stengelvormig ondereinde, 6—8,5 c.m. lang (steel 4 c.m.), 4 c.m. breed (steel 1,5 c.m.). De vrucht is op het steelvormig uiteinde na met areolen bezet.

Uit deze beschrijving kan men opmaken, dat dit fossiel inderdaad veel gelijkenis vertoont met de nog levende *Platyopuntia*-soorten. Men kan dit ook op de gereproduceerde foto duidelijk waarnemen.

De bloembladeren zijn helaas bij de fossilisatie verloren gegaan. De auteur is er niet zeker van of het steelvormig uiteinde van het vruchtbeginsel stieriel was dan wel dat het vruchtbeginsel hierin doorliep. In ieder geval is een steel bij de bloemen van levende cactussen alleen bekend van de *Peireskia*e. Slechts enkele doorns zijn bewaard gebleven (a). Voorts vormt het vaatbundelverloop, dat aan andere in de buurt gevonden afdrukken duidelijker te zien was, een sterk verschil met de nog levende *Opuntia*-soorten. We treffen een soortgelijk verloop van de vaatbundels slechts aan bij de *Peireskia*e en enkele *Cereoideae*. Ook de dichtheid van de areolen op het boven-deel van het vruchtbeginsel is veel groter dan wij bij de levende *Opuntia*'s aantreffen.

Het klimaat, waarin de plant geleefd heeft, kan men opmaken uit de

Espuntia Douglasii Chaney

vondsten van andere plantenfossielen in de buurt. Het moet een klimaat geweest zijn, dat zeer geschikt was voor cactusgroei. Het zou namelijk veel gelijken op het klimaat, dat wij thans nog kennen van het Mexicaans Plateau, t.w. met jaarlijks een lange, droge periode.

Met deze primitieve kenmerken als het vaatbundelverloop en de vele areolen op het vruchtbeginsel, vertoont de plant verder dus een hoge specialisatie door zijn groei met afgeplatte stengelleden. Het is dan ook zeer waarschijnlijk niet de „oercactus”, die men zo graag zou vinden. Daarom is het ook niet mogelijk om aan de hand van dit fossiel uit te maken of de cactussen hun oorsprong in Noord-Amerika gehad zullen hebben. Het is evengoed mogelijk, dat de cactussen uit het Zuiden gekomen zijn en zich steeds meer aan droogte aangepast hebben om tenslotte een groot deel van Amerika te gaan bewonen. Dit laatste veronderstelt Berger ook al afgaande op het feit, dat primitieve genera als *Peireskia* en *Peireskiopsis* nu nog in het Zuiden voorkomen.

Zolang er niet meer fossiele cactussen gevonden worden kan men hierover slechts hypothesen maken.

Echinocereus

door A. J. Timmermans

E.pulchellus var. amoenus

(foto: v. Hoorn)

In onze verzamelingen niet veel voorkomend of meestal enigszins stiefmoederlijk behandeld, hebben de Echinocerei mijn inziens niet die populariteit verworven, die ze verdienen. *Erus Salm-Dyckianus*, *Scheerii* of *Knippelianus* ziet men nog wel eens, maar de andere \pm 60 soorten komen niet veel voor. De meest voorkomende klachten over de Echinocerei zijn, dat ze onderaan lelijk worden, en dat ze z.g.n. kruipen gaan, wat in onze verzamelingen meestal niet zo graag gezien wordt. Dit kruipen komt bij *Erus* gauw voor, door hun slappe, zachtvlezige structuur, waardoor ze bij het langer worden doorbuigen. Doch dit wordt meestal weer goed gemaakt door de stekken, die ze dan maken, waardoor op de duur zoden met vele koppen ontstaan. Zo'n grote pot met vele koppen is voor vele Echinocereus een karakteristiek verschijnsel.

De meeste Echinocereus zijn mooie, dikwijls dankbaar en reeds klein bloeiende planten.

Erus subinermis, *Knippelianus* en *pulchellus* zijn de meer bolvormig groeiende, die alle de moeite van het kweken waard zijn. Vooral een variëteit van de laatste, *Erus pulchellus* var. *amoenus* (Först), is een zeer dankbare, ieder jaar vele mooie bloemen gevende plant. *Erus subinermis* is de

zeldzaamste, een mooie, doch evenals *Erus. Knippelianus* weinig bedoornde soort. *Erus Scheerii*, *Salm-Dyckianus*, *papillosus*, *procumbens*, *cinerascens*, *enneacanthus* enz. groeien meer in de lengte en vormen, door aan de onderkant groeiende stekken, soms uitgebreide zoden.

Vooraf de wit bedoornde *Erus. cinerascens* is een mooie verschijning. En dan de hierbij behorende *Erus de Laetii* met haar lange witte haren, waardoor zij vroeger voor de bekende *Cereus senilis* (de Grijsaardcactus) werd aangezien. Doch als de bloem verschijnt kan men direct zien, dat het een Erusbloem is met zijn karakteristieke groene stempel, bedoornde buis en vrucht.

Erus Poselgerianus, *Scheerii* en *Salm-Dyckianus* bloeien soms al aan stekken van ± 10 c.m. grootte.

De mooiste Echinocereussoorten zijn wel de meer rechtop groeiende, meestal dicht bedoornde, welke ook meer alleen groeien zoals *pectinatus*, *Reichenbachii*, *viridiflorus*, *dasyacanthus*, *sciurus*, *Fitchii*, *Baileyi*, enz.

Erus viridiflorus en *chloranthus* zijn de enige, met kleine, $\pm 2\frac{1}{2}$ c.m. grote groengele bloempjes bloeiende soorten.

Viridiflorus is een zeer interessante plant, meestal banden vormend, van rode en witte of anders gekleurde doorns. Een van de exemplaren, die ik hiervan heb, vormt ieder jaar een rode en een witte band, en bloeit bijna ieder jaar met haar groene bloemen. *Pectinatus*, *dasyacanthus*, e.a. hebben zoals de meeste Echinocereus prachtige grote bloemen, die enkele dagen goed blijven. Ook *Erus Fitchii* en *sciurus* bloeien groot en graag; *Erus Fitchii* reeds als plant van ± 7 c.m. met karmijnrode en ongeveer even grote bloem. *Erus Baileyi* is met de lichtgele doorns, welke op de rechte ribben in elkaar grijpen, en zo de gehele plant bedekken, een prachtplant, die ook elk jaar gemakkelijk bloeit.

Vroeger werd ook *Wilcoxia tuberosa* tot Echinocereus gerekend, doch deze is tegenwoordig bij het geslacht *Wilcoxia* ondergebracht. Ik heb in mijn verzameling een *Wilcoxia Schmollii*. Een dunne leden vormende (± 1 c.m. dik), wit behaarde plant. Deze plant, die ook gemakkelijk en jong bloeit, heeft de volgende eigenaardige gewoonte. Als de bloem verdort blijft de zaadbes zitten; uit deze zaadbes komt een nieuwe bloem, en uit de zaadbes van deze komt weer een bloem (tussen haakjes een mooie bloem, die verschillende dagen open blijft) en uit de zaadbes van die weer een bloem enz. Ik had zodoende al 4 aaneengeschakelde zaadbessen met een bloem, toen mij een ongelukje overkwam, of liever de plant kreeg een glasplaat op haar kop en ging bijna geheel verloren. Nu is het overschot weer aan het uitlopen, zodat ik hoop, dat zij het volgend jaar weer gaat bloeien, met hopelijk hetzelfde resultaat. Hierop hoop ik later nog eens terug te komen. De kleur van de Echinocereusbloemen variëren van diep karmijnrood tot rose, enkele zijn geel, groen of wit, soms met diep rood hart, doch alle met de meestal donkergroene, grote stempel. De bloembuis is bedoornd en ook de zachtvlezige vrucht heeft doorns, die bij het rijpen gemakkelijk afvallen. De knoppen verschijnen boven de areolen. Diep uit de plant kan men deze in het voorjaar door de opperhuid zien breken, waarna een pluis zichtbaar wordt. Groter wordend vertoont zich een knop waarvan de buitenste bloembladen bovenaan als een touwtje in elkaar gedraaid zitten.

De cultuur van de Echinocerei is betrekkelijk makkelijk. Als ze groeien, volop water geven. 's Winters als ze rusten geheel droog en vorstvrij houden. Desnoods in het donker plaatsen, dat hindert de planten niets.

Om het bloeien te bevorderen houd ik ze meestal in het voorjaar kurkdroog tot de bloemknoppen \pm 1 c.m. groot zijn, want het komt wel voor, dat als ze te vroeg water krijgen de pluisjes blijven zitten en er geen bloemen verschijnen. Verder kunnen ze veel zon en warmte verdragen, ik zou bijna zeggen nooit te veel. Het best staan ze vlak tegen het glas, onbeschaduwd. Bij het water geven geheel over de kop spuiten. Gaat er een rood worden, dan ligt dat zo goed als zeker aan de wortels, en wordt verpotten aanbevolen.

Echinocercus pectinatus

De meeste Erus houden van een beetje zandige aarde, want als ze in te goede aarde staan willen ze wel eens gaan barsten, en dit is altijd een lelijke beschadiging. Er zijn nog enkele cactussen, die hiertoe wel eens de neiging vertonen en volgens mijn ervaring is de oorzaak, dat ze het te goed hebben. Er komt dan een scheur in de opperhuid, welke breed uitscheurt, meestal aan de zonkant.

Inkrimpen van het corpus deert de Erus niet, zodra ze weer aan de groei zijn en voldoende water krijgen, zijn ze snel volgezogen en staan er dan

weer gezond bij. Mijn planten overwinter ik droog en zo goed als in het donker bij een temperatuur van 0 tot 10° C. In het voorjaar komen ze bijna precies zo te voorschijn als ik ze weggezet heb; zo goed als niets ingedroogd. De meeste *Erus*soorten heb ik geënt, meestal op *C. spachianus*. Ze worden dan forser en behouden toch hun habitus. Vorig jaar heb ik een flinke *Erus pectinatus* op een *Cereus Schickendantzii* geënt.

Om nu het stekken maken van deze onderstam te voorkomen, ben ik als volgt te werk gegaan. Van de entstam heb ik van de grond af tot \pm 5 c.m. daarboven alle areolen afgesneden. Nadat ik deze wonden enkele weken had laten drogen, heb ik de entstam afgesneden \pm 4 c.m. boven de grond en de *Erus pectinatus* daarop geënt. Enige tijd daarna heb ik het geheel iets dieper opgepot, zodat mijn *Erus pectinatus* nu een mooi wortelgestel heeft zonder dat ik ooit last zal krijgen, dat er stekken aan de entstam komen. Het onderstuk laat ik nu staan om stekken van te kweken voor eventuele liefhebbers. Ditzelfde heb ik ook gedaan met mijn bont bedoornde *Erus vividiflorus*, waarvan reeds vele om een stek gevraagd hebben. Nu heb ik daar ook een onderstuk van staan, zodat de vermeerdering nu niet zo lang meer op zich zal laten wachten. Ik hoop, dat dit artikel voor velen een opwekking zal zijn, om ook enkele Echinocerei te kweken en ik wens U er veel succes mee.

Bodemwarmte bij het zaaien van Mesems

door Dr. H. W. de Boer.

Gaarne voldoe ik aan het verzoek, om mede te delen, op welke wijze door mij „bodemwarmte” wordt aangewend bij het zaaien van zaad van Lithops en van andere Mesems.

Ik schreef reeds, dat niet iedereen het voorrecht heeft, over „bodemwarmte” te beschikken, alhoewel ik mij deze winter gedeeltelijk ook geholpen heb op een wijze, welke door velen kan worden toegepast.

Ik heb namelijk op 10 Dec. '47 twee testen met gezaaid zaad, bedekt met een stuk glas (en ieder op een bord, want de gedrenkte zaaitesten lekken!) op de schoorsteenmantel geplaatst, netjes met een doek ingestopt. Met de nu en dan voor dit doel „geleende” kamerthermometer kon ik controleren, dat overdag en 's avonds de temperatuur 19 tot 21° C. en, terwijl de kachel 's nachts uit was, toch de volgende ochtend, misschien ook dank zij de zachte winter, nog 15 à 16° C. bedroeg. Het zaad kwam bij deze temperatuur na \pm een week op; de stukken glas werden verwijderd en nu werden de zaaitesten overdag op de vensterbank geplaatst, terwijl ze na zonsondergang weer verhuisden naar de schoorsteenmantel, om daar tot de volgende ochtend te blijven staan. Thans (op 3 Febr. '48) blijken 3 der gezaaide soorten (2 *Argyroderma*'s en 1 *Gibbaeum*) zeer goed te zijn opgekomen, de 4e soort (een *Lithops*) maar zeer matig.

Mijn gewone zaaiwijze, welke ik elk najaar op vrij grote schaal toepas, is echter als volgt: Boven op een radiator van de centrale verwarming, welke radiator zich vlak onder een raam bevindt, is een soort bankje bevestigd, ongeveer 30 c.m. boven de radiator, dat van een aantal gaten is voorzien. Op dit bankje kan ik een 8-tal zaaitesten plaatsen; de zaaitesten worden „omspoeld” door de warme lucht, welke door de in het bankje gemaakte openingen omhoog stijgt. Op de 4 hoekpunten van het bankje steken 4 latjes

± 15 à 20 c.m. omhoog; de toppen dezer latjes zijn door een strak gespannen touwtje verbonden; over deze touwtjes wordt nu een tafellaken van cellophaan gelegd, dat aan de raamkant tot op de vensterbank, aan de kaméerkant tot voorbij de bovenkant van de radiator neerhangt. In de ruimte onder het cellophaan, waarin de zaaitesten nu staan, overdag goed verlicht, omdat het cellophaan practisch alle licht doorlaat, heerst een vrij constante temperatuur, welke ik door regeling van de radiator op 20 à 25° C. houd. Door de zaaitesten elke dag te drenken in water van dezelfde temperatuur, wordt gezorgd, dat ze goed vochtig blijven; met het oog op de lekkage wordt elke zaaitest op een bord of grote schotel geplaatst.

Het resultaat is elk jaar weer zeer bevredigend. Wanneer na ongeveer 1 maand verwacht kan worden, dat alles is opgekomen, wordt het cellophaan verwijderd . . . doch dit behoort bij de verdere behandeling der zaailingen, waaraan een apart artikel wordt gewijd.

Dr. H. W. de Boer.

P.S.

Bij hetgeen ik in het Januarinumner van Succulenta over het zaaien van Lithops schreef kunt U de raad lezen, om deze mooie plantjes niet te vroeg te zaaien. Aan een Engelse succulentenvriend, die Mesemzaden had ontvangen en die vroeg: „Wanneer moet ik ze zaaien?” antwoordde ik met een versje, dat ik in mijn schooltijd had geleerd met verandering van het eerste woord:

„Sow when spring touches with gentle fingers
The snow, that lingers amongst the hills
When to our home-stead return the swallows
And in the hollows bloom daffodils.”

Ik gaf hiermede dus de raad: „Zaai wanneer de lente in het land is.”

Dr. W. H. de Boer, die altijd zo goed is zijn Mesemzaden voor de leden van Succulenta beschikbaar te stellen en die toevallig van mijn raad hoorde, schreef mij: „Uw versje met de raad te gaan zaaien als de narcissen bloeien is aardig en de meeste mensen zullen ook wel in de lente zaaien, maar ik zaai zelf al Mesems in November en het nagekomen zaad in December of Januari.

Ik kan de November-zaailingen in Mei, als ze het eerste gekleurde bladpaar hebben, verspenen, en de lente-zaailingen veelal pas in Juli of Augustus. De November-zaailingen zijn in de eerstvolgende herfst al stevige knaapjes, die de winter veel beter doorkomen (zonder te veel gieten) dan de in Augustus verspeende kleine lente-zaailingen. Daarom zaai ik liever als de zwaluwen ons pas verlaten hebben en de daffodil-bollen worden geplant. Als de zwaluwen terug komen en de daffodils bloeien zijn mijn Mesemkindertjes al hele jongelui.

Men moet echter om in November te kunnen zaaien over bodemwarmte beschikken en dat voorrecht heeft niet ieder in deze tijd, ook moet men met de Kerstdagen niet uit logeren gaan en de zaailingen droog en koud thuis laten.”

Hoe Dr. de Boer zijn „Mesemkindertjes” helpt in hun eerste strijd om het bestaan heeft u in het bovenstaande artikel kunnen vinden.

J. J. E. v. d. Thoorn.

WERFT LEDEN!

voor de Nederlandse Vereniging van Liefhebbers van Cactussen e.a. Vetsplanten „SUCCULENTA”. Het lidmaatschap biedt U voor f 4.— per jaar

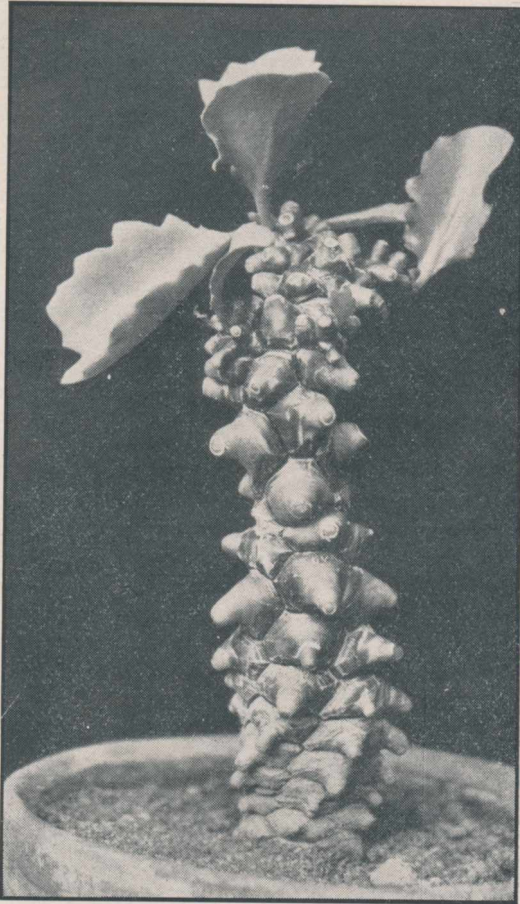
EEN GEILLUSTREERD TIJDSCHRIFT

waarin U artikelen over succulente planten en hun kweekmethode aantreft alsmede allerlei wetenswaardigheden ter bevordering van onze liefhebberij.

Secretaresse: Mevr. J. Grullemans-Bergbem, Heerenweg 19, Lisse.

Othonna Herrei *Pillans*

Een van die mooiste Othonna's wat daar is.

Othonna Herrei Pillans

(foto: Uitewaal)

Die geslag *Othonna* is beperk tot Afrika en daar is omtrent 60 soorte van hulle in Suid-Afrika. Die naam *Othonna* is reeds deur *Plinius* aan sommige soortgelyke plante gegee. Terwyl sommige van die soorte taamlik versprei is, het ons plant egter net 'n baie klein woongebied: vernameelik die suidelike gedeelte van die Richtersveld, waar dit op die berge tussen klinskeure groei. Dis familie van *O. triplinervis* en is sonder twyfel een van die fraaiste van almal. Daar is 'n gekleurde prent van ons plant gepubliseer in „The Flowering Plants of South Africa” vol. XVII. (1935) plaat no. 676, waar dit nageslaan kan word.

Die stam van hierdie soort vertak dikwels en kan tot omtrent 30 sm. hoog word. Die stam en takke is met groot bruin vratte bedek en kan 2—3 sm. dik wees. Die blare is altyd meer langs die punt van die stam en takke.

Hulle is 4.5 tot 7 sm. lank en 1.5 tot 3 sm. breed, omgekeer eivormig, na die voet toe spits, effens getand, glad en taamlik dun, d.w.s. nooit sappig nie. Die steeltjie is maar kort. Die rand van die blare is dikwels gegolfd. Die kleur is groen en daarvoor is die blaar van 'n blou, wasagtige oortreksel voorsien. Nadat dit geblom het, val die blare gewoonlik af en gedurende die somer is daar net die interessante stam te sien, waarvolgens 'n mens dit maklik vier een van die *Caralluma armata* soorte kan beskou. Die blomstingels staan ook aan die toppe van die stam en takke en daar word meestal twee van hulle bymekaarstaande gevorm. Elkeen van hulle kan tot 10 sm. lank word en dra 3-5 hofies, wat omtrent 1.5 sm. in deursnee is. Die kleur van die enkele baie klein blommetjie is geel en dus ook die van die hofie. Gewoonlik maak hulle saad wat gou ryp word, maar heelwat daarvan beteken niks nie. Net 'n paar goeie korrels ontkiem en die klein plantjies groei maklik verder. Hierdie soort kan natuurlik ook deur steggies gekweek word.

Oor die algemeen groei dit goed en gee nie moeite nie, as 'n mens dit na die blomtyd 'n goeie rustyd gee. Dit kan baie son verduur en sal nooit verbrand nie. In die kolleksies lyk dit altyd fraai a.g.v. sy interessante voorkoms en dit maak geen saak, of dit gedurende die groei of rus is nie. Elkeen, wie dit eers gesien het, wil dit graag hê, want dis iets buitengewoonlikes. Dit was reeds gedurende my eerste reis na die *Richtersveld* in September 1929, dat ek dit ontdek het. Gedurende daardie tyd groei en blom dit mos, maar ook anders sal 'n mens dit maklik oplet en saamneem, want dis so aantreklik, dat 'n mens nooit daaraan sal verby stap nie. Die grootste plant wat ek ooit daarvan gekry het, is 35 sm. hoog en beslaan 'n ruimte van 65 x 35 sm. en groei reeds vir amper tien jare op ons rotstuijn in die Namakwaland-broekas.

Die kiekie wat deur Mnr. *Uitewaal* meesterlik geneem is, gee die plant beter weer, as lange beskrywings dit ooit sal kan doen.

H. Herre.

Kurator van die Botaniese Tuin,
Stellenbosch, Suid-Afrika.

Boekbespreking

Lithops, door Prof. G. C. Nel. Uitg.: Pro Ecclesia-boekwinkel, Plein Street, Stellenbosch; prijs 5 guineas (\pm f 65.—).

Tot dusver hadden de succulenten-liefhebbers in ons land de beschikking over een tweetal werken, namelijk: „Die Sukkulenten” van H. Jacobsen, waarin behalve het geslacht *Mesembryanthemum* een groot aantal andere „succulenten” worden behandeld, en „Mesembryanthema” van Brown. Tischer en onze (vroegere) landgenote Mej. Karsten, welk laatste werk alleen het geslacht *Mesembryanthemum* behandelt.

Daarnaast is nu het boek „Lithops” van Prof. Nel verschenen, waarin uitsluitend de Lithops-soorten worden beschreven. Moeten in „Mesembryanthema” de Lithops met een bescheiden plaats genoeg nemen (er worden slechts een 16-tal soorten in behandeld), in de Duitse uitgave van „Die Sukkulenten” worden reeds een 36-tal, in de Engelse uitgave nog enkele soorten meer beschreven.

In het standaard-werk „Lithops” behandelt Prof. Nel niet alleen alle tot dusver bekende Lithops (kort voor en in de laatste oorlog zijn er nog weer

een aantal nieuwe Lithops-soorten ontdekt), hij brengt bovendien alle tot dusver onder een eigen naam beschreven varianten terug tot de soort, de species, waartoe ze volgens de schrijver behoren.

In de inleiding wordt o.m. gewezen op de buitengewone wijze, waarop de kleur en de tekening der Lithops kunnen variëren en tevens op de moeilijkheid, om uit een beschrijving de juiste soort te herkennen; met behulp van foto's gelukt dit reeds beter; aan de hand van het materiaal zelve echter eerst geheel goed. In het boek „Lithops” vervangen nu zeer goed gekleurde tekeningen, welke noch geflatteerd, noch gestyleerd zijn, het levende materiaal, zodat het met behulp van dit boek voor iedereen mogelijk is, om met zekerheid uit te maken, of de zich in zijn (haar) verzameling onder bepaalde namen bevindende Lithops soortrecht zijn. Tot dusver was zulks, zelfs met behulp van de goede foto's, welke in „Die Sukkulenten” van Jacobsen voorkomen, niet altijd mogelijk. Zo heb ik reeds thans kunnen constateren, dat de zich in mijn verzameling bevindende *Lithops Bromfieldii* moeten worden omgedoopt, omdat het *Lithops insularis* zijn; mijn *Lithops Mennellii* zijn echter *Lithops Bromfieldii*!

De 50, door Prof. N e l erkende species zijn: *Lithops Aucampiae*, *bella*, *brevis*, *Bromfieldii*, *chrysocephala*, *Comptonii*, *dendritica*, *Dinteri*, *divergens*, *Dorotheae*, *Eberlanzii*, *Erniana*, *Franciscii*, *Fülleri*, *fulviceps*, *Geyeri*, *gracilidelineata*, *Gulielmi*, *Helmutii*, *Herrei*, *Inae*, *insularis*, *Julii*, *karasmontana*, *kuibisensis*, *kunjasensis*, *Lesliei*, *lineata*, *marginata*, *marmorata*, *Marthae*, *Mennellii*, *Meyeri*, *Nelii*, *olivacea*, *optica*, *Otzeniana*, *pseudotruncatella*, *Ruschiorum*, *salicola*, *Schwantesii*, *terricolor*, *Triebneri*, *turbiniiformis*, *ujkosensis*, *Vallis-Mariae*, *van Zijlii*, *Venteri*, *verruculosa* en *Weperi*. Van *Lithops brevis* en *L. insularis* is het echter niet geheel zeker, dat dit aparte soorten zijn; *L. brevis* is misschien identiek met *L. Dinteri*; *L. insularis* kan een variante vorm zijn van *L. Bromfieldii*.

Welke, tot dusver als aparte species beschreven, Lithops-soorten worden door Prof. N e l niet meer als zelfstandige soort erkend? We wisten reeds, dat *L. Mundtii*, *L. farinosa*-en *L. pulmonuncula* varianten zijn van *L. pseudotruncatella*; dit is echter volgens dit werk ook het geval met *L. alpina* en *Elisabethae*, terwijl hij zich betreffende *L. Edithae* van beoordeling onthoudt. Mij persoonlijk was het reeds enkele jaren bekend, mede door correspondentie met Prof. N e l, dat *L. localis* en *L. Peersii* varianten zijn van *L. terricolor*; dit wordt nu bevestigd. Dat *L. Framesii* identiek is met *L. umdausensis* had ik ook reeds lang uit mijn cultures gemerkt. Prof. N e l laat beide namen vervallen en noemt de soort: *L. marmorata*.

Dat echter *L. karasmontana* zo buitengewoon variabel is, heeft wel niemand kunnen denken. Onder *L. karasmontana* worden namelijk tevens gerangschikt: *L. mickbergensis*, *L. Jacobseniana*, *L. summitata*, *L. lateritia*, *L. opalina* en *L. rugosa*!

Het is nooit goed, de habitus van een bepaalde soort te willen afleiden van die van één exemplaar, dat men toevallig in zijn bezit heeft. Door mij worden echter, in navolging van de bij uitstek goede Lithops-kenner d e H a a s, grote cultuurschalen met 30 tot 60 stuks van elke Lithops-soort gekweekt; ik heb mijn „populations” van paarsblauwe *L. rugosa*, van grijze *L. opalina*, zonder enige tekening op de lobben, van *L. summitata* met bijna ononderbroken bruinrode vensters, van dakpan-kleurige *L. lateritia*, van donker bruin en breed geaderde *L. Jacobseniana*, van laag blijvende, vrij platte *L. mickbergensis* nog eens naast mijn grijs-gele, van donkere, smalle groeven

voorzien *L. karasmontana* geplaatst; zowel de eenjarige zaailingen, als de oude, meerhoofdige exemplaren van al deze niet meer als zodanig erkende soorten zien er zeer verschillend uit; het zijn volgens Prof. Nel echter alle variante vormen van *L. karasmontana*! *L. Lerichiana* is echter een variant van *L. bella*.

Aan de andere kant worden in dit werk aan drie, volgens de foto en de gekleurde tekeningen wel wat op elkaar gelijkende soorten, drie verschillende namen gegeven, n.l. *L. Ruschiorum*, *L. lineata* en *L. Nelii*. In onze verzamelingen komt tot dusver alleen *L. Ruschiorum* voor; *L. lineata* en *L. Nelii* zijn nieuwe soorten, die, voor zover mij bekend is, nog niet in Nederlandse verzamelingen worden aangetroffen. Ook *L. Gulielmi* wordt als een aparte soort beschouwd; de exemplaren, welke zich in mijn verzameling bevinden, gelijken iets op *L. lactea*, een variant van *L. Julii*. Eveneens wordt *L. Schwantesii*, die veel op *L. kuibisensis* gelijkt, als een zelfstandige soort erkend. Geheel nieuw voor de meesten van ons zijn: *L. chrysocephala*, *L. dendritica*, *L. Dorotheae*, *L. Geyeri*, *L. Inae*, *L. lineata*, *L. marginata*, *L. Nelii*, *L. Venterii* en *L. verruculosa*. *L. Dinteri*, *L. divergens*, *L. Otzeniana*, *L. salicola* en *L. Weberi* werden reeds voor de oorlog ontdekt en zullen in vele verzamelingen wel reeds voorkomen.

Indien we gedacht hadden, in dit werk nu eens een uitvoerige beschouwing over aanpassing aan de omgeving en mimicry te vinden, dan vergissen we ons. Aan deze onderwerpen wordt slechts 1½ pagina besteed. Prof. Nel waagt zich niet aan allerlei fantastische verklaringen en zegt liever: *ignorbimus* (wij zullen het niet weten).

Aan het eind van het werk bevindt zich een sleutel, om de verschillende soorten te kunnen determineren. De Lithops worden, om te beginnen, verdeeld in I. *Afenestratae* (zonder venster) en II. *Fenestratae* (met venster of vensters); de *Fenestratae* worden weer onderverdeeld in A. *Rubrocoloratae* (met rode vlekken of lijnen) en B. *Arubrae* (zonder rode vlekken of lijnen). De wit en de geel bloeiende *Lithops* zijn over *Afenestratae* en *Fenestratae*, en bij deze laatste zowel over de *Rubrocoloratae* als over de *Arubrae* verdeeld. De kleur der bloemen is dus geen hoofdkenmerk voor de onderscheiding der soorten, m.a.w. de *Lithops* worden in deze sleutel niet verdeeld in 2 groepen: witbloemigen en geelbloemigen.

Wat de uitvoering betreft: hieraan kan in elk opzicht de hoogste lof worden toegekend. De beschrijvingen zijn in het Latijn, in 't Engels en in het Zuid-Afrikaans, zodat ook de Nederlanders, die de Engelse taal niet machtig zijn, de Zuid-Afrikaanse tekst toch goed zullen kunnen volgen.

De foto's, zowel van de planten in haar natuurlijke omgeving als van de gecultiveerde exemplaren zijn zeer duidelijk; één van de vele mooie foto's, namelijk van *L. van Zijl*, is afkomstig van onze landgenoot Dr. Hards. Van de gekleurde tekeningen krijgt men niet genoeg; hoe meer men ze bekijkt, nu eens op een afstand, dan weer van dichtbij, hoe meer de afgebeelde planten beginnen te leven; vooral de verscheidenheid in kleur en tekening bij verschillende exemplaren van dezelfde soort komt duidelijk naar voren. We moeten er echter wel rekening mee houden, dat de kleuren van de in ons klimaat gecultiveerde *Lithops* soms minder levendig kunnen zijn dan van de in Zuid-Afrika in het wild groeiende of gecultiveerde planten. Vooral in de winter (ik schrijf dit op 27 Jan.) munten onze *Lithops* nu niet bepaald uit door schitterende kleuren. Wanneer echter straks in Mei

en Juni de nieuwe bladparen zullen zijn verschenen, zullen we de kleuren van onze Lithops eerst recht goed kunnen vergelijken met de prachtig gekleurde afbeeldingen in dit werk.

Is er, nu een niet onaanzienlijk aantal Lithops, die we tot dusver als aparte soorten hebben beschouwd en volgens Prof. Nel slechts varianten van een andere species zijn, voor ons geen reden meer, om die varianten te cultiveren? Zullen we de mooie koperkleurige *L. Elisabethae* nu maar opzij zetten, omdat dat maar een variatie is van *L. pseudotruncatella*? Zullen we geen *L. Peersii* en *L. localis*, geen *L. opalina* of *L. rugosa* meer in onze verzameling kweken, omdat dat geen zelfstandige soorten zijn? Zeer zeker niet! Het kweken van al die varianten, die soms, zowel in hun jeugdvorm als in elk ouder stadium zoveel van elkaar verschillen, dat een leek daarin geen gelijkenis kan zien, zal des te aantrekkelijker zijn. Zet al uw variaties van *L. karasmontana* eens naast elkaar en ge zult er geen een van willen missen. Onze verzamelingen zullen in waarde stijgen, indien we zorgen, dat alle bestaande varianten van elke species daarin aanwezig zijn en we zullen bij de bestudering daarvan telkens weer naar het kostelijke werk „Lithops” van Prof. Nel grijpen.

Dr. H. W. de Boer.

Mammillaria

door E. Shurly

(Vervolg)

Areolen: dit zijn de kussens, direct onder de doorns en op de top van de tuberkels. Zij vervullen eenzelfde taak als de haren en borstels van de axillen. Een interessant feit is, dat de doornkrans zeer oppervlakkig in de tuberkels geplant is en dat deze van de tuberkel kan worden afgenomen: het kussen en de doornkrans lijken als het ware gezet op de top van de tuberkel. Het is waar, dat het moeilijk is de tuberkel van de opperhuid te scheiden zonder een deel van de opperhuid van de tuberkel af te scheuren. **Sap:** de soorten worden verdeeld in waterhoudende en melkachtige. Als de epidermis van een waterhoudende plant wordt doorgeprikt, dan vertoont de wond geen uitvloeiing. Als het sap melkachtig is, treedt het sap direct uit de wond als de huid wordt doorgeprikt en vroeger of later, doch gewoonlijk direct, vloeit het sap er uit en in aanraking met de lucht verstart het in een kalkachtige substantie, die de wond afsluit. Bij sommige soorten vloeit de melk sneller uit dan bij andere en bij weer andere soorten hebben slechts enkele delen van de plant melksap, soms alleen de stam, soms alleen de tuberkels.

Het is tamelijk vreemd, dat alle planten met melkachtig sap bruine zaden hebben en meestal geen penwortels, hetgeen een aanwijzing is dat ze op min of meer vochtige plaatsen groeien. Dit schijnt wel vast te staan, daar het duidelijk is, dat het risico van infectie, rotten, etc. groter is in een vochtige atmosfeer dan in een droge omgeving.

Spiralen: Wanneer men een Mammillaria bekijkt, dan ziet men duidelijk de aanwezigheid van diagonale spiralen naar links en naar rechts. Deze spiralen worden gevormd door de tuberkels. Indien men ze telt, door een lucifer in de eerste te steken, dan vindt men dat de aantallen zijn 3×5 , 5×8 , 8×13 , 13×21 , 21×34 . Het aantal spiralen valt samen

met de bladstand bij normale planten en geeft een goede ondergrond voor de stelling, dat de doorns geatropheerde bladeren zijn. Dit zou een onderwerp voor een intensieve studie kunnen zijn.

Doorns: Deze kunnen verdeeld worden in randdoorns en middendoorns. Zij zijn vaak gelijk van vorm, doch natuurlijk zijn er bij de ene soort opvallender verschillen dan bij andere. Randdoorns komen soms alleen voor, zonder vergezeld te zijn van middendoorns. Soms staan ze horizontaal af, dan weer zijn ze bijna loodrecht opgericht en ook kunnen ze iedere hoek maken tussen horizontaal en loodrecht afstaand. In kleur zijn ze zeer verschillend, meestal wit of een tint van wit, doch soms hebben ze vele kleuren, de basis heeft dan een lichtere kleur, het middengedeelte is wat donkerder, terwijl het gedeelte juist onder de spits nog donkerder kan zijn met op de top de donkerste van alle, zoals bijv.: basis geel voor $\frac{1}{3}$, centraal gedeelte bruin en top zwart. Dikwijls als de doorn van één kleur is, is toch de spits van een donkerder kleur, zwart, rood of bruin.

Ik kom nu aan randdoorns, die geheel kaal lijken. Wanneer we hen onder een loupe bekijken, ziet men dat zij met meestal zeer kleine haren bedekt zijn, doch bij sommige soorten kan men dit met blote oog zien, zoals bij *M. plumosa*, waar ze de vorm van een veer aannemen, vandaar de naam „plumosa”. De beharing van de doorns neemt toe bij planten, afkomstig van droge plaatsen.

Middendoorns verschijnen in het midden van de randdoorns en zeer dikwijls geven de beschrijvingen alle doorns als randdoorns op, doch dit is veelal niet juist. Gewoonlijk zijn middendoorns uitgestrekt en goed in het midden van de randdoornring geplaatst, doch vaak is er één, gewoonlijk de hoogst- of laagstgeplaatste neerliggend en deze wordt dan voor een randdoorn gehouden.

De middendoorns zijn altijd donkerder van kleur en forser van bouw dan de randdoorns. En zeer apart kenmerk is waar te nemen, wanneer ze haakvormig gebogen zijn. Meestal vertoont de laagst geplaatste deze haak doch minder vaak is er meer dan één haakvormig. Bij sommige soorten is de middendoorn gebogen, een overgang vertonend tussen recht en haakvormig. Randdoorns zijn nooit haakvormig. Het komt voor bij alle doorns, doch bij middendoorns meer dan bij randdoorns, dat de doorns een gezwollen basis hebben.

Bloemen: Ze verschijnen nooit in het groeipunt van de plant, doch wel op alle andere plaatsen van het topgedeelte, ook wel op de ronding van het plantenlichaam, soms op het middengedeelte en op lagere plaatsen van de zijanten. Op vlakgroeiende planten schijnen zij werkelijk vanuit de basis te ontspruiten. Sommige auteurs menen, dat *Dolichothela* bij *Mammillaria* behoort te worden ingelijfd en als dit juist is, dan is *D. longimamma* een zeer goed voorbeeld van deze wijze van bloeien.

In vorm zijn de bloemen zonder uitzondering klokvormig, hoewel sommige de buisvorm benaderen. De bloemen zijn voorzien van sepalen, petalen, meeldraden, stijl stempel en vruchtbeginsel. Het vruchtbeginsel is altijd aan de voet van de bloembuis en als men een bloem ontleedt kan men de zaadknoppen er in vinden als witte korreltjes.

De definitie geeft de kleur aan die gewoonlijk voorkomt, doch er zijn nog een paar andere kleuren nl. groen (*M. viridiflora*) en bruin (*M. Louisae*). De sepalen zijn gewoonlijk groen en in het basale gedeelte, zoals ook de bloemdekbladeren onderaan lichter zijn.

(Wordt vervolgd)

„Uit de Cactuswereld”

In het Amerikaanse Cact. a. Succ. Journ. van Maart 1943 vonden wij tot onze grote voldoening vermeld, dat aan Mr. Alain White, Mr. Boyd, L. Sloan en Dr. R. Allen Dyer door het bestuur van de Zuid-Afrikaanse Biologische Vereniging de „Capt. Scott Medal” is toegekend voor hun bijdragen tot de kennis der Zuid-Afrikaanse flora, hiermede erkennende de grote prestatie, die zij met de publicaties over de Stapelieae en de succulente Euphorbieae hebben verricht. Sinds de instelling van deze bijzondere onderscheiding was deze nog slechts twee maal aan buitenlanders toegekend, onder welke Dr. N. E. Brown (in 1921). Een welverdiende onderscheiding, die door al onze lezers, voor zover zij dit nog niet wisten, met genoegen zal worden vernomen.

* * *

Ons lid, de heer C. van Woerden, is einde van het vorige jaar weer naar Indië teruggekeerd, nu als hortulanus, verbonden aan 's Lands Plantentuin te Buitenzorg (Java). Veel leden zullen zijn fraai, leerzaam en aardig geïllustreerd, in 1939 gepubliceerd werkje „Cactussen en hunne cultuur in Nederlandsch-Indië” (Uitgave Kolff en Co.), ongetwijfeld wel kennen. De heer van Woerden specialiseert bovendien in Haworthia's e.d., geen wonder dus, dat we ons, tijdens zijn kort verblijf alhier, menig uur prettig hebben onderhouden. De door hem toegezegde bijdragen voor ons tijdschrift zien we met belangstelling tegemoet.

* * *

In Australië is ook een Vereniging van liefhebbers van succulente planten opgericht. — De Franse Vereniging zou al bijna 700 leden tellen. — De National Cact. a. Succ. Soc. (Edit. Mr. H. M. Roan) hoopt binnen afzienbare tijd haar duizendste lid in te schrijven. De contributie in Engeland bedraagt £ 1,— per jaar, d.i. ca. 10 gulden! — Het Amerikaanse tijdschrift belooft in het komende jaar kleurenfoto's te brengen van Haworthia's!

* * *

In „Desert Plant Life” (Am.) verscheen van de hand van uw redacteur een „eerste proeve het geslacht Haworthia naar kenmerken van de bloeiwijze onder te verdelen”. Dit is gezien de algemeen vermeende uniformiteit van de bloeiwijze van dit geslacht voor velen zeker een verrassing. Men mene nu evenwel niet, spoedig aan de hand van de bloemen elke soort te kunnen bepalen. Verre van dat; toch worden twee groepen naar de vorm van de bloemen duidelijk onderscheiden, de ene waarvan het bloemdek duidelijk 6-hoekig is en waaronder vrijwel alle planten met lederachtig taaie, ondoorzichtige bladeren vallen, de andere waarvan het bloemdek 3-hoekig is en waartoe vrijwel alle planten met min of meer doorzichtige bladeren gerekend moeten worden. De eerste groep wordt verder onderverdeeld; de tweede is moeilijker naar bloemkenmerken verder onder te verdelen, hetgeen, naar schrijvers mening, op nauwere verwantschap wijst.

In ieder geval werd hier de eerste stap gedaan morfologisch en erfelijk vaster gefixeerde kenmerken, namelijk die der bloemen, in de onderverdeling van dit geslacht te betrekken; elk kenmerk, dat een duidelijke schei-

ding tussen twee groepen aangeeft, is hiervoor van belang. Zolang we bij dit geslacht niet met zekerheid weten, welke vegetatieve kenmerken voor de soortbepaling werkelijk voldoende constant zijn (de rangschikking van de tuberkels b.v. is dat meestal niet), zolang blijft een systeem, hierop gebouwd, van twijfelachtige waarde. Moge ook elk van de beide systemen afzonderlijk uiteindelijk niet toereikend zijn, saamgevoegd kunnen ze tot een bevredigend resultaat leiden.

* * *

Van de Zwitserse Vereniging verscheen Juni '47 deel I van het jaarboek „Sukkulantenkunde”. Het bevat een keur van leerrijke artikelen en ziet er goed verzorgd uit; prachtig papier en fraaie afbeeldingen. Vermelden we hier de beschrijvingen van 2 nieuwe variëteiten, namelijk *Reb. senilis* var. *Iseliana* Krainz, met oranjerode bloemen, die nauw verwant is aan *Reb. senilis* var. *Kesselringiana* Bew. met gele bloemen. Verder beschrijft de heer Krainz een nieuwe *Lobivia*, n.l. *Lob. Vatterii*, de eerst bekende *Lobivia* met zuiver witte bloemen en een zwarte keel, terwijl dezelfde auteur een complete lijst van soorten geeft van de geslachten *Medioblobivia*, *Aylosteria* en *Rebutia*, waarbij van elke soort de voornaamste kenmerken worden aangegeven. Naast artikelen over cultuur, nomenclatuur, etc. is ongetwijfeld het belangrijkste stuk dat van Prof. G. Schwantes, hetwelk een inleiding vormt tot het werk van de auteurs H. Herre en Prof. O. H. Volk, die namelijk tot de opstelling van een zelfstandige familie, namelijk die der *Mesembryanthemaceae*, zijn overgegaan, zulks nadat de afscheiding van de *Aizoiceae* op overtuigende wijze gerechtvaardigd schijnt. De sleutel tot deze familie, welke in 2 onderfamilies, 6 groepen, vele ondergroepen en een groot aantal geslachten is verdeeld, ligt besloten in de sterk afwijkende structuur van de vruchten. Een intensieve beoordeling van dit ongetwijfeld zeer belangrijke werk moeten wij aan experts overlaten. In los verband met dit werk, dat zonder meer de vele geslachten in de voorhen bestemde plaats in de familie onderbrengt, zouden we het volgende willen opmerken. Het komt ons voor, dat sommige geslachten van deze familie berusten op dusdanige twijfelachtige en nietige verschillen, dat deze nauwelijks genoeg waarde bezitten om een nieuwe soort, laat staan een nieuw geslacht op te stellen. Zeker, wij weten, dat men hierover van mening kan verschillen, maar het zal ons toch benieuwen of deze geslachten zich op de duur werkelijk staande zullen houden.

* * *

Van het Bestuur van de Zwitserse Vereniging ontvingen wij een ontwerp voor de statuten van een op te richten Europese Cactus-Vereniging. Het samengaan van verenigingen op ons gebied met als doel de wetenschap te dienen en bevorderen, kunnen wij niet anders dan ten zeerste toejuichen. Onder de tegenwoordige omstandigheden en gezien de huidige stand van de wetenschap op dit gebied is samenwerking van de experts tot het oplossen van de vele nog open gebleven vraagstukken, waarbij die betreffende de systematiek een voorname plaats innemen, niet alleen nuttig, maar ook noodzakelijk geworden. Daarvoor is het ongetwijfeld beter met elkander, dan naast elkander te werken.

Ook van het Bestuur van „Succulenta”, de Nederl. Vereniging, ontvingen wij een voorstel, dat hetzelfde doel beoogt, maar in internationaal verband.

Dit laatste komt mij veel beter voor; samenwerking niet alleen van Europese landen, maar elk land, dat zich hierbij wenst aan te sluiten. Daarenboven gaat het Nederlandse voorstel er van uit zich eventueel te voegen in een reeds bestaande wetenschappelijke organisatie, namelijk de internationale commissie voor taxonomie, die een onderdeel uitmaakt van de „International Council of Scientific Unions”. Dit lijkt mij een gezonde basis.

Het komt mij niet gewenst voor op de huidige stand van zaken vooruit te lopen, maar een opmerking over het Zwitserse voorstel zij mij hier nog geoorloofd. Hoewel Duits, Frans alsmede Engels als officiële taal zullen gelden, wil men de wetenschappelijke publicaties bij voorkeur in de Duitse taal uitgeven met Franse en Engelse uittreksels. Ik vrees, dat dit punt in de ogen van de Engels sprekende landen wel weinig genade zal kunnen vinden. Dit doet mij overigens herinneren aan de Duitse uitgave (Nürnberg, 1819) van het bekende werk van onze grote succulentkenner *Haworth*, namelijk diens „Synopsis Plantarum Succulentarum” 1812, waarin de vertaler, na er in zijn voorwoord op gewezen te hebben, dat *Haworth* zijn opmerkingen in het Engels had geschreven, verder zegt . . . „es musz aber einem Deutschen eben sowohl erlaubt sein, das Englisch nicht zu verstehen, als dem Engländer kein Deutsch zu verstehen.” Men zou het even goed kunnen omdraaien!

* * *

Ondanks de oorlog en al zijn gevolgen schijnen er nog fraaie collecties te bestaan, waaronder die van de heer *Smulders* te Eindhoven. Ofschoon twee maal vlak bij hem in de buurt een bom ontplofte, die veel glasschade, maar vooral ook het verlies van vele, zeldzame planten veroorzaakte, kan ik niettemin uit zijn schrijven opmaken, dat hij nog steeds over een van de mooiste collecties in Nederland mag beschikken. Hij verzamelt bijna uitsluitend *Echinocactus*, dus geen *Mammillaria*, *Cereus* e.d. Hij is de gelukkige bezitter van ca. 800 „*Echinocactus*”-soorten, alle zuiver op naam gebracht, vooral voor dit laatste hebben wij alle respect! Een groot aantal van zijn planten heeft de Heer *Smulders* zelf in bloei gefotografeerd, ik heb maar enkele foto's gezien, maar die waren prachtig. Zijn grootste voorliefde genieten *Gynocalyciums*, waarvan hij er meer dan 100 bezit, ook weer zorgvuldig op naam gesteld. Een collectie dus, die er wezen mag. Hij is een waar liefhebber en kenner van zijn planten, die bovendien al velen aan een fraaie stek geholpen heeft. Wij zouden het alleen erg op prijs stellen, wanneer de heer *S.* ons nog wat meer van zijn kennis en ervaringen ontsluitte, want ongetwijfeld heeft hij beide ruimschoots opgedaan.

* * *

Zondagmorgen 25 Jan. half negen (we hadden de wekker op dat uur gezet!) heeft onze voorzitter, de heer *Buining*, voor de radio, in de zendtijd van de *Vara*, een praatje gehouden over onze liefhebberij. In de hem toegewezen tien minuten heeft hij getracht daar zoveel mogelijk over te vertellen; over het nut van liefhebbers in onze tijd, over onze liefhebberij zelf, die soms kan uitgroeien tot een ware passie (*cactus-koorts!*), over de mysteriën van het oerwoud, over zaaien en levende steentjes en wat al niet meer. Alles bijeen genomen was het een heel interessant praatje, dat, ondanks het vroege uur, ook nog een bevredigend resultaat, in de vorm van nieuwe leden, voor onze Vereniging heeft opgeleverd.

Ruil- en Verkoopaanbiedingen

L. C. Korevaar, Sneeuwbalstraat 60 te Den Haag, wiens verzameling en boekerij door het bombardement verloren ging, vraagt ter overname: Blätter für Kakteenforschung van K. Backeberg; Kakteen van A. Berger; Kaktus ABC door Knuth; Kakteenkunde van de D. K. G.; Crassulaceae van Berger en Harms.

* * *

A. Timmermans, Slatuinenweg 65 te Amsterdam biedt aan een verwarmingskachel en buizen.

* * *

H. Lansink, Leliestraat 17 te Enschede verzoekt leden, die cactussen willen ruilen, zich met hem in verbinding te stellen met opgave van beschikbare en daarvoor eventueel in ruil gewenste soorten.

Verenigingsnieuws

ONZE ACHTSTE AFDELING.

Kort nadat wij in het December-nummer van ons tijdschrift melding konden maken van de oprichting der afdelingen Amersfoort en Leiden, ontving het secretariaat een schrijven van de heer A. Boers te Nijmegen, dat men aldaar bezig was leden te winnen om tot oprichting van een afdeling te komen. Deze actie werd met succes bekroond en zo kon men op 10 Januari jl. tot de oprichting overgaan. Onze Voorzitter, de heer A. F. H. Buining was aanwezig en heeft door vertoning der prachtige plantenafbeeldingen van Prof. Werdermann, de schoonheid der succulenten laten zien. Een lid der Vereniging stelde een aantal planten ter beschikking, wat door de leden der opgerichte afdeling zeer gewaardeerd werd. Vele vragen over succulenten moesten door de heer Buining worden beantwoord.

Afdeling Nijmegen heeft thans 11 leden. Het bestuur heeft zich als volgt samengesteld: voorzitter, H. van Asch, secretaris A. Boers, penningmeester G. Dorestad.

Wij verwelkomen afdeling Nijmegen hartelijk als de achtste afdeling van de Nederlandse Vereniging van Liefhebbers van Cactussen en andere Vetplanten, Succulenta! Mogen spoedig andere plaatsen in ons dit goede voorbeeld volgen!

Secretaresse.

* * *

BESTUURSMEEDEDELINGEN.

Volgens artikel II van het Huishoudelijk Reglement treedt ieder jaar een derde der leden van het hoofdbestuur af. De aftredende leden zijn terstond herkiesbaar.

Volgens het opgemaakte rooster zijn dit jaar aan de beurt van aftreding:

1. Mevr. J. Grullemans van Berghem te Lisse.
2. Mej. J. J. E. vanden Thoornt te Apeldoorn.
3. De heer J. A. Wakka te Zaandam.

De bovengenoemde periodiek aftredende hoofdbestuursleden stellen zich wederom beschikbaar voor hun functie in het hoofdbestuur.

De afdelingen, de leden der afdelingen en de verspreid wonende leden kunnen kandidaten stellen.

De namen van de eventuele kandidaten moeten voor of op de eerste April bij het secretariaat zijn binnengekomen.

Secretaresse.

Succulenten J. KROON
Cactuskweker
Voorschoten

DONKLAAN 17.

Zaad-aanbieding ten bate van het Clichéfonds:

1	Echinopsis Eyrisii	f 0.20	38	Lithops opalina	„ 0.20
2	Melocactus oreas.....	„ 0.25	39	„ Elisabethae	„ 0.25
3	Gymnocalycium Monvillei	„ 0.25	40	„ mickbergensis	„ 0.20
4	„ denudatum	„ 0.25	41	„ Bromfieldii	„ 0.30
5	„ gibbosum	„ 0.25	45	„ fulviceps	„ 0.20
6	„ platense	„ 0.25	47	„ turbiniformis	„ 0.25
7	„ Quehlianum	„ 0.25	48	„ Triebneri	„ 0.20
8	Notocactus pampeanus	„ 0.20	49	„ umdausensis	„ 0.20
9	„ apricus	„ 0.20	50	„ Dinteri	„ 0.30
10	„ Ottonis	„ 0.20	51	„ summitata	„ 0.20
	var. tortuosus	„ 0.20	52	„ bella	„ 0.20
11	Notocactus mamulosus	„ 0.20	53	„ rugosa	„ 0.20
12	„ tabularis	„ 0.20	55	„ terricolor	„ 0.20
13	„ concinnus	„ 0.20	56	„ Helmutii	„ 0.20
14	Aylostera deminuta	„ 0.20	57	„ kunjasensis	„ 0.20
15	Rebutia minuscula	„ 0.15	59	„ karasmontana	„ 0.20
16	„ chrysacantha	„ 0.20	60	„ floris albis	„ 0.20
17	Frailea Dadakii	„ 0.25	61	„ Erniana	„ 0.20
18	„ pumila	„ 0.20	62	„ kuibisensis	„ 0.20
19	Hamatocactus setispinus	„ 0.20	63	„ pulmonuncula	„ 0.20
20	Ferocactus alamosanus	„ 0.30	64	„ Otzeniana	„ 0.30
21	Carnegia gigantea	„ 0.30	65	„ Vanzylia	„ 0.20
22	Coryphantha macromeris	„ 0.30	67	Lapidaria Margaretae	„ 0.30
23	Anacampteros filamentosa	„ 0.15	68	Dinteranthus microsperma	„ 0.20
30	Lithops Peersii	f 0.20	69	„ inexpectatus	„ 0.20
31	„ Marthae (inornata)	„ 0.25	70	„ Pole Evansii	„ 0.30
32	„ Aucampiae	„ 0.20	74	Bylia cana	„ 0.20
33	„ Lerichiana	„ 0.20	75	Frithia pulchra	„ 0.25
34	„ Edithae	„ 0.25	76	Astrophytum, gemengd	„ 0.25
35	„ olivacea	„ 0.20	77	Notocactus scopae.....	„ 0.25
36	„ Comptonii	„ 0.20	78	Gymn. Ourselianum	„ 0.25
37	„ salicola	„ 0.30	79	Etus Grusonii	„ 0.25

De pakjes bevatten minstens 30 Mesem- en 20 Cactuszaden. Toezending volgt na ontvangst van het verschuldigde bedrag, vermeerderd met f 0,15 voor verzendkosten. Verzoeken het bedrag over te maken per postwissel of door overschrijving of storting op postgirorekening 398972 ten name van mej. J. J. E. van den Thoon te Apeldoorn.

Brieven betreffende de zaadverkoop richten aan mej. J. J. E. van den Thoon, Elburgerweg 57, Apeldoorn.

Contributie 1948

Gelieve Uw contributie, waarvan het minimum is gesteld op f 4.00, zo spoedig mogelijk te storten op postgiro no. 133550 ten name van Penningmeester Succulenta te Rijperkerk (Fr.) Leden, die in plaatsen wonen, waar afdelingen zijn gevestigd, worden verzocht hun contributie te voldoen aan de penningmeester(esse) van hun afdeling.

Afd. Amersfoort — A. JELLEMA, Celciusstraat 4, Amersfoort.

„ Amsterdam — J. B. JANSEN, Mr. P. N. Arntzeniusweg 70hs, Amsterdam.

„ Deventer — W. H. ANDREE, Langestraat 82, Deventer.

„ 's-Gravenhage — W. H. NOTEBOOM, v. Halewijnplein 33, Voorburg,
Postrek. 440000.

„ Haarlem — Mevr. VAARBERG v. HELDE, Rijksstraatweg 523, Santpoort.

„ Leiden — B. M. F. PRINS, Tesselschadestraat 1, Leiden.

„ Nijmegen — G. DORESTADT, Sparrestraat 16, Nijmegen.

„ Zaanstreek — Mevr. VAN BEEK, Botenmakersstraat 84, Zaandam.